

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Nóvám ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló” a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id euidem probamus libenter (Az általatok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló” czim alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük.) XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhhoz, 1895. márczius 12-én.

Előfizetési árak:

Egész évre 12 kor., félévre 6 kor., negyedévre 3 kor.
Egyes szám ára 10 fill

Felölös szerkesztő:
BILKEI FERENC.

Megjelenik minden kedden, csütörtökön és szombaton.
Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Szent-István tér 1.
Egyes számok kaphatók: a dohányüzemszékhelyen.

Az autonomia.

Az autonomia egy olyan vagyona a katolicizmusnak, a melyet 1848. óta egy nagy sártengeren akarunk keresztül vonszolni, hogy birtokába juthassunk. A sártengerig eljutottunk és ott megakadtunk. Egyszer — 1870-ben — a vonatok voltak rosszak, nem a mi vagyonunkat, hanem hamis portékát akartak átsempészni. Elfordultunk tőle. Most meg már évek óta *indultunk*, de a mint mondom, a sártenger elejéig tudunk csak eljutni, itt főn-akadtunk.

Mit csináljunk?

Akadott egy igen okos, szépszávu emberünk, Apponyi Albert gróf, a ki szombaton azt indítványozta, hogy rakjuk le innenfelől a vagyonunk nagy részét, aztán a ládákat, szekrényeket — a melyekben a vagyonunk legértékesebb része volt — vigyük át a másik felére. A többi innenfelől marad és még visszajöhétünk érette (ha ugyan addig más el nem emeli).

Zichy Nándor gróf meg azt mondja: Mit ér nekünk a keret, a szekrény a bennevaló nélkül? Legokosabban tesszünk, ha másik utat választunk, megkerüljük a rosszat, a sártengert, a ministert és menjünk a királyi uton — a mely mindig jobb szo-

kott lenni, mint a közönséges halandók utja. Hátha még jobban sikerül, utóvégre a király szíve mégis jobb, mint azé a miniszteré, a melyet a felekezetenélküliség, a liberalizmus, meg az egyház iránt való ellenséges indulat elposványosított.

Azt hisszük, nem nagyon nehéz kitá-
lálni, melyik út volna jobb.

Most azonban ezen fognak vitatkozni. De mi joggal vetünk fel egy kérdést? Apponyi gróf azt mondja, hogy a miniszter nem engedhet.

Szeretnénk tudni, hogy miféle állam-
érdek, a magyar nemzetnek milyen java kívánja azt, hogy mi magyar katolikusok meg ne kapjuk az autonómiát, a melyet minden protestáns felekezet, sőt a zsidók is bírnak?

Ha mi magunk kezelnénk a katolikus vagyont és nem a miniszter kezeltetné, vajjon akkor rosszabb célra fordítottánk, mint most? Azt hisszük, hogy lelkiismeretlenség volna ezt föltételezni is.

Ha mi magunk vezetnénk iskoláinkat, vajjon akkor az igazi tudományt nem oktatnánk, nem vésnék bele úgy, vagy jobban az ifjuság szívébe, mint most? Nem lenne a nemzeti szellem oly intenzív, mint mostanság? — A kik 900 esztendőn ke-

resztül ezernyi vihar és orkán közt fenn tudtuk tartani ezt a hazát, a kik haraggal és jogos méltatlansággal utasíthatjuk vissza ezt a nemtelen támadást.

Vagy helyesen felfogott érdeke-e az államnak az, hogy árnyék-püspököket nevezzen ki a katolikus hívők nyakára? Hogy minden püspöki kinevezés alkalmával valósággal rettegni kell a vallásukhoz ragaszkodó katolikus hívőknek, hogy olyan püspököt akaszt a nyakukba a kik csak kölönc lesznek minden egészséges katolikus irányzat nyakán, a kik csak kerékkötői lesznek az egyház jól felfogott érdekeinek. Valóban a keserűség indultatja fojtogatja az ember szívét, hogy ez a méltatlan lealázó szerep jut 9 millió hű magyarnak és hű katolikusnak hűsége béréül.

Apponyit sajnáljuk és nem értjük. Népszerűsége ma akkora, hogy zúgó szava elsöpreshetné Vlassics minisztert a bársonyszékből — és ő lehajol, hogy kihúzza a kegyelmes zsarnok lábából a bennszorult tüskét.

Egyébiránt olvasóink okulására a multkori után ideiktatjuk Bartha Miklósnak, az igazságos kálmínista szemlézőnek elmékedését a mi autonómiánkról:

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCÁJA.

A néni.

Csöndes délután olvasgatók odahaza, a család meg a másik szobában pihenőt tart; egy gyerek sem sirt, elaludtak. Egyszer csak nagy zajjal, kopogtatás nélkül reám nyit egyik fiatal cimborám. Sápadt arca, tévelygő tekintete szenvedést árult el. Alig, hogy üdvözöljük egymást, mint a ketrecbe zárt oroszlán, elkezdí hatalmas lépésekkel alá s fel méregetni a szobám.

— Testvér! — szólok hozzá kéréleg — ne kopogj olyan nagyon; áthallatszík, felkelnek a gyerekek. Úlj le, mi bánt?

Kissé észre tért, leült s mentegetni kezdte magát.

— Bocsáss meg — kezdte — közel vagyok a megőrüléshez. Nem fogok többé alkalmatlan-kodni . . . menekvésem nincsen . . . meg kell lenni. Mit mondasz e kis tárgyhoz? — Ezzel a mellénye zsebéből kivész egy kis revolvert s elibém teszi.

— Csinos darab — szóltam — hanem, gondoltam magamban, az ilyen gyufaszál-hosszu csövű, 6 milliméternél alig nagyobb kaliberű szerszámból egy lövést keményebb koponya kibírhát. Zsebre vágтам.

— Mutasd csak a kezéd! — megfogtam a kezét, engedte; figyeltem az ütere verését s ki-vettem az óram s megnéztem a percmutatót. Arra a tapasztalatra jöttem, hogy az érverés rendkívül gyors. Láza van.

— Te öreg! — mondom neki — nem iszol egy lemondást? Viz, citrom, cukor, minden van.

— Ne bánts, ne ápolj! — válaszol bána-tosan. — Egyetlen orvosságom a halál.

— Hah! Tán csalódtál?

— De mennyire.

Levert, bánatos hangon kezdte, hanem izgatottságával hangja is mindjobban erősödött.

— Ma lett volna a jegyváltásunk és Emma, kibén istennőmet, mindenemet képzelttem feltalálni, nincsen, eltűnt, megszökött. Hitvány férfi, kit hoz-zám hasonlítani sem lehet, ki a család kegyeit kizsákmányolta, a semmi, a pipercök ragadja el tőlem.

Ethallgatott, majd felkelet s megfellekedve magáról, nagy léptekkel kezdett járkaálni ismét. Az ablak előtt hirtelen megállt, nézett kifelé s mintegy gondolatának befejezéséül majdnem ki-áltja: — Nyomorult!

— Hát van itt megoldás? — kérdé.

— Van — feleltem; vedd a kalapod, fel-keressük az én jó ismerősöm, egy öreg néni, majd az ad orvosságot. Bíz! rám magad.

Megértettem mély bánatát, de meg renge-tegűl drukoltam attól is, hogy felébred a nagy lármára odaát a család. Így gyorsan elindultunk a kis csárda felé, a nénihez. Régen nem láttam már, hallani is szerettem volna tőle valamit, mert reafér az emberre egy kis épületesség. Utközben megint megnéztem a kis revolvert, kiszedtem a töltést belőle, elzartam s a zsebkésem hegyét beletörtém a rugószerkezetbe. Megtehettam, nem nagyon figyelt rám a társ. Na ez ugyan egyha-mar el nem sül, gondoltam s visszaadtam.

... Elértük a csárdát. A Bodri ott rágódott a küszöbnél egy csonton, nem ugatott, megfelle-kezett a kötelességről, szépen arrább ment, kitért az utból, a farkát maga alá szoritotta, úgy bal-lagott, nagyon szomorú volt. Mi lehet ennek a

hűsleges jószágnak a baja? fölalgotom. Éppen vasárnap volt, ilyenkor bus fő a háznál, hát a bizony megeshetett, hogy csak esont jutott a szegény állat részére, éhség bántja az árát. Minden zaj nélkül hecérünk az ivóba s látjuk, hogy a néni nagykalapu, gombos mellényű, ma-gyar nadrágos, hatvan év körül jól megtermett (olyan kilencven kilos) megelégedett arckifejezésű vendéggel foglalatkosodik. Na de, ahogy észrevett bennünket, elibünk perdült, már ugyi öregesen, amint 70 éves kora engedte.

— Jaj szentem, de nagy újság nálunk — kezdte. Majd levergette a székeket a kótnényével s hogy leültünk, kérdé:

— Miben is legyek szerencsés szolgálni?

— Legjobb lesz egy üveg sestakerti.

— Szolgálók lelkem, éppen friss csapolás, egyhe itt lesz.

Meghozta a néni a bort s nagy öröme-re gyorsan el is fogyasztottunk egy pár üveggel. Szóhoz sem jutott. Gondoltam, a barátomnak gyors segítség kell.

Ez alatt az egyedüli vendég megunt a magányosságot s egyszer csak fogja a poharat s hozzánk jön. Azzal argumentált, hogy ő mint beteges ember, mindennap orvosí rendeletra „stí-lalgalta magadat” s ide-be-betér.

Na jó, gondoltam, nagyobb a társaság.

— Ekérek zura ítesse zurakokat — szól az új ismerős s kocintunk.

— Ugyi lelkem gyermekeim — mondja a néni — ha megengedik. Azzal közénk ült ő is.

Derék, gondoltam, nő is van a társaságba, ha kicsit vén is.

(Vege köv.)

Mai lapunk 4 oldal.

Önkormányzati nihil.

Önkormányzat dolgában kormányunk eszményképe az agyonrendezett, vérszegénységre itél, megnyirbált és ezzel télenként vált vármegye. Ilyenfajta önkormányzatot óhajt hazánk kilencmillió katolikusának is. Önkormányzatot önkormányzat. A Börne ismeretes kardját, amelynek nincsen markolata és hiányzik a pengéje.

„Ezt is fogadjuk el!” — kiáltja a többség ázsiai jóhiszeműséggel. Igaz, hogy nincs pengéje; hogy markolata sincs, az is igaz. De hüvely legálább van. Üres hüvely, azonban hüvely. A tokot is becsüljük meg, ha nincs is tartalma. Mert ráírjuk nagy betűkkel, mint a kényes üvegárra: vigyázat, törékeny. Ráírjuk, hogy „minden jog fentartva.”

Jönnek majd más férfiak. Akik érdemesek erre az elnevezésre. Akik nem eszik kanállal az erkölcsi félelmet. Akik nem csinálnak a jogból pártdiszciplínát. Hát reméljük, Bizzunk a jövőben, amely szebb is lesz, jobb is lesz, derekabb is lesz. Az majd megszüli az embert és a megszült ember majd csak telerakja az üres skatulyát dédunokái számára.

Hát nem rakja tele soha semmiféle nemzedék. Önámítás azt hinni, hogy a szőnyegen levő javaslat alapul szolgálhat a jogfejlődésre. Ellenkezőleg. Az egész mű elejétől végig az alapvető jogok negációja. Nem korlátozása, nem csorbítása, nem megtámadása; mert ha ez volna, akkor előbb-utóbb elmozdítható a korlát, kiközösírelhető a csorba, visszaverhető a támadás. De ez a javaslat: tagadása a jognak.

A tervbe vett önkormányzati testület nem vezethet, nem intézkedhetik, nem cselekedhetik, sem vagyoni, sem iskolai ügyekben. Hát mit csinálnak, ha semmit se csinálnak? Veszekedjék? Marakodjék? Uj találmánnyal állunk szemközt. Nem látott még ilyet az öt világész. A Marslakók, ha alkalmuk lesz globuszunkon látogatást tenni, úgy bámulják meg ezt a találmányt, mint az emberi elme produkciójának legföltünőbb alkotását. A találmány valódi neve: önkormányzati nihil; hivatalos neve: katolikus autonómia.

Csodálatossága abban áll, hogy elbukik, mielőtt talpra áll; vereséget szenved, mielőtt ütköznek; meghal, mielőtt született volna. Elbukva megverve, kiterítve mégis él. Szervezete van, beszél, ír, vitatkozik, határoz. Azonban nem rendelkezik, nem fogantatni, nem intézkedik, nem fegyverez, nem kezeli vagyonát, nem cselekszik. Tehát él az élet jogai és kötelességei nélkül; működik hatáskör nélkül, létezik létfeltételek nélkül.

Ehhez az alkotáshoz nem hasonlítható a természetnek semminek jelensége. Ehhez képest a csuszó-mászó bogár mozgását nem lesz sem akarat, se mozgása, se fejlődése. Delejes ereje sem lesz, nehézkedési törvénye sem lesz. Se vonzó, se taszító életműködése. Arra van az egész kitalálva, hogy építés közben összeroskadjon és maga alá temesse azokat a reményeket, melyeket hozzáfűzött a nemzet.

Azoknak van tehát igazuk, a kik inkább akarják a semmi önkormányzatot, mint ezt az önkormányzati nihilit. Mert a semmi nem diszkreditálja, de ez az üres skatulya szánandóvá és nevetségessé teszi az ügyet. Komoly ambíció nem ül a skatulyába. A tetterő sem megy oda. Az elmelkedők is kerülni fogják a céltalan fecsegést. Ki megy hát oda időt fecsérelni? Ezer bocsánat, de önkormányzati szerveket nem a nagyképűsködés számára szokás létrehozni. Az önkormányzat munka. Munkabér nélkül puffogó handabandu az önkormányzat.

Jogfentartás hiában irnak a skatulya oldalára. Egy maréknyi jog alkalomadtán sokat ér. De szákszámra onthatjuk a jogfentartást, mert annak komoly értéke nincs. Kit kötelez az a jogfentartás? Senkit. Sem ezt, sem a másik nemzedéket. Nem elraktározni keil a jogot, hanem alkalmazni. Az elraktározott jog; lemondás. A realizált jog: győzelem. Az önkormányzat szervezetének megállapítására hivatott össze ez a kongresszus, nem pedig jogmúmiák begöngyölítésére.

Akár mi is tehát a kormány véleménye:

alkossa meg a kongresszus az önkormányzat egészségesege szervezetét. Ez az egyetlen feladat, melyet főle az örökös nemzet vár. Ha a kormány nem fogadja el az egészségesege szervezetet: hát akadjon meg a kérdés jobb időkre. A mikor a legfelsőbb kegyurat liberális kormány fogja képviselni. A mikor a kabinetnek érzéke lesz a nemzeti szempontok iránt.

Legjobb hitem szerint egy kellő hatáskörrel bíró katolikus magyar önkormányzat volna a közlebbi fészázad legnagyobb, legnemzetibb és legliberalisabb alkotása. Kilencmillió embert magyar kulturális célokra egy nagy szervezethez egyesíteni olyan cél, mely a legnemesebb ambíciókat méltán hívja sorompóba. Szunnyadó érdeklődést kelte ez. Tessedó eróket sarkalna tevékenységre. Fatális közönyt törne meg és házi bibliává lenne az a kötelességerzett, hogy mindenki közreműködjék a közjó előmozdítására. Ez tehát nem katolikus ügy. Helyesebben, nem kizárólag katolikus ügy.

A jól szervezett magyar önkormányzat a hazafiság nevelőiskolája. Verseny az ingyenes köztevékenység mezején. A kalustán buzdítása, aszorgalmasnak dicsőég. Erősíti az összetartozandósági érzést, terjeszti a közjó szeretetét, kifejti az ellenálló képességet szemben egy erőszakos közhatalommal.

Nemzeti ügyünk százados lépést tenne előre egy tartalmas katolikus magyar önkormányzattal. Az a nemes magyar zomán, melyet a történelem mintegy rálehel hazánk katolicizmusára, rövid idő alatt élő színekben kezdené ragyogni. A világi elem fölfogása, szabadságszeretete, filozófiája, határis és nemzeti kötelességerzete rekonstruktív hatással jelentkeznék. A római egyház szelleme átalakulna római magyar egyházzá. Nagy prespektiva ez, miniszter urak! Apró-cseprő hatalmi szempontokból nem lett volna szabad ezt a fontos kilitást megmontani.

Bartha Miklós.

UJDONSÁGOK.

— A pénzügyi szakosztály tegnap tartott ülésén Pallag János kapitánysági szolgált ama kérelmével, hogy fizetése 100 koronával javíttassék, elutasították. Ugyanez lón a sorsa *Kalics Gyula* járlatkezelő kérvényének is, a ki 3 kor. napidíját 4 koronára kéri emelni. A méhészgyelet szokásos 200 korona évi segélye helyett az egylet kedvező pénzügyi körülményeire való tekintettel 100 koronát hoz javaslatba a szakosztály. *Szenczy Győző* főgimnáziumi igazgató a gimnázium előtti aszfalt járuléka (314 k. 34 f.) elengedését kéri. A szakosztály pártoló véleményével terjeszti a kérvényt a közgyűlés elé. — *Tomny Béla* zeneművész 400 kor. segélyt kér oly kötelezettséggel, hogy négy szegény ifjút tanít az akadémián. A kérvény kedvező elintézés nyert.

— *Esküvő.* *Kralovits* Imre vármegyei tisztviselő ma délelőtt vette oltarhoz a székesegyházban *Gadácsy* István tétényi lakos szép és kedves leányát, *Gabriellát*. Násznagyok voltak *Szilávi* Ottokár budai vasuti főellenőr és *Szakáll* Antal vármegyei árvapénztári ellenőr. Nyoszolók: *Klacsmányi* Aranka (Promontor), *Gadácsy* Adélka, *Szakáll* Gizike és *Prikkel* Rózsika; vőfélyek: *Prikkel* József, *Gödör* Lajos, *Makkay* József és *Szilávi* Ottó. Az egyházi szertartást gazdag nászlakoma követte. Az esketési szertartást *Bezöky* József főle esperes-plebános végezte, a ki hatáson beszéd kíséretében áldotta meg az új frigyét, melyre mi is az Isten áldását kérjük.

— *Alberti hangverseny.* *Alberti* Werner, a budapesti operaház hostenoristája és jeles honvédenekarunk hétfőn este tartotta együttes operahangversenyét a városi színházban. Székesfejvár közönségének kiváló érdeklődését hatalmasan bizonyítja az, hogy a színház zsufolóság megtelt. Kiváncsi volt ugyanis a nagy művész énekére, annál inkább, mert az újságok előre felhívták a figyelmet, felköltötték az érdeklődést az előtűnk jobbára ismeretlen művész iránt. A műsor a zeneirodalom és jelesül az opera-zene remekeiből volt összeállítva. Magáról a hangversenyről és a szereplőkről a következő tudósítással szolgálhatunk: A művész igen kedves megjelenésű, alacsony termetű, nem nagyon erős testalkatú ember; majd-

nem hihetetlen, hogy testalkatánál fogva oly hatalmas hang ura. A műsor bevezető számát a „*Siciliana*” képezte a „*Paraszibecsillet*” című operából, melyet a művész a színpalak mögött énekelt nagy hatással; ezt követte a híres „*Intermezzo*” ugyanazon operából, melyet a honvédenekar adott elő páratlan precizitással. A siker által honvédenekarunk közkedveltségű karmestere, *Fricay* Richárd szakavatottságának és rátermettségének újabb tanujelét adta. Ezt követte a „*Recitative és Aria*” — „*Tell Vilmos*”-ból. Ezen, valamint a következő számban, melyet *Alberti* a „*Zsidónó*” című operából énekelt, mutatta ki a művész hangjának szépségét, a miért a közönség zajos tapsviharban részeseztette és a színes babérszorosra, fehér szalaggal és ezen felirással: „Székesfejvár közönsége . . . lón kifejezője azon elismerésnek, melyre a művész rászolgált. Azután a „*Hugenotákból*” a híres „*Raulromanc*”-ot. Művészetének fénypontját azonban az utolsó számot képező „*Adagio és Stretta*” a „*Troubadour*” című operából alkotta. A művész hangjának characteret leghatározottabban tenor, melléközöngéktől meglehetősen ment s a mi fő, feltűnően hatékony és csengő. Hangjának magassága bámulatos. A mint a helyszínen megtudtuk itélni, a „*Stretta*”-ban magas c hangot énekelt csengő mellhangon oly óriási erővel, hogy a fortissimo kieléretet felülmúlt. Nem mondhatunk azonban coloratúriájáról oly dicséretet, mint hanganyagáról és hangjának magasságáról. Pianó-ja és forte-ja jöllehet egyazon színtűk, még is nem csupán intenzitásban (amint kellene) különböznek; forte-ja kifogástalan, pianója azonban nem kerek, nem teljes hangzöngé, nem elég folytatólagos. Crescendója és decrescendója nem elég átmenetes; különösen decrescendója nem és ennek okát hangjának characterében találjuk. A magas hangoknál ugyanis nagyon erőlködik, hangszalagai nagyon megfeszülvén — neutralis helyzetüket nem könnyen nyerik vissza. A fioraturakban sem elég simulékony; magánhangzós futatokban bizonyos v hangot ejt, mely a hang simulékonyságának határozottan rovására történik. Hangja nagyon tiszta; egy helyt azonban feltűnően és félreismerhetetlenül hamisan énekelt egy magasabb kitartott hangot supertonalizálva. Articulációjáról illetékesen nem szólhatunk, mert a nyelvet, melyen énekelt, nem ismerjük. Egyébként úgy véljük, helyesen itélünk s megbízható összefoglalást tesszünk, ha mondjuk, hogy *Alberti* azon művészek közé tartozik, kik inkább hangjuk magasságával és erejével, mint hangszínezéssel és előadásuk fényességével hatnak. Jöllehet tehát bámulatba ejtett bennünket a művész hangja, még sem elégitett ki teljesen, ennek azonban az lehet az oka, hogy az olasz nyelvet nem bírjuk és a mint értesülünk, a művész sem volt teljesen disponálva az éneklésre. A utóvész énekét kiválóan emelte a honvédenekar kitűnő játéka; igazán önzetlenül mondhatjuk, hogy minden számban valósággal remekelt, s ha valaha, úgy most különösen megérdemli a feltétlen dicséretet és elismerést azért a mesteri összjátékért, a diskrét kíséretért, melyvel az énekest az önkényes recitatívokban hiven követte. Az önállóan előadott zenezámokban, az örökszép „*Faust*” operában, nemkülömben *Zichy* Géza „*Alár*” című operájában oly mély érzéssel és oly finom nuancirozással játszott, hogy a leglaicusabb hallgatókat is magasabb spherákba ragadta. A zeneestély sikeréből azonban az oroszlan rész *Fricay* Richardot, honvédenekarunk művészi karmesterét illeti. Elismerésünket még fokozza az a páratlan szerénység, melylyel a közönség hangos ovatóját fogadta. A közönség remek koszoruvál jutalmazta a kitűnő zenészt és a szerény karmestert.

— *Egyelőli hírek.* A helybeli jótékony nőegylet 1902. január 11-én Szőgyény-Marich Julia védnök elnöklete alatt ülést tartott. Az alapszabályok értelmében a közgyűlés által megalakított választmány saját kebeléből a tisztikart egyhangulag újból megválasztotta következők: elnök *Geibhard* Ignác, alelnök *Karl* Józsefné, pénztárnok *Reé* Istvánné. Az egylet által fenntartott *Erzsébet* népkönyhában 1901. december 23-tól naponként 37 szegény látott el ingyen étellel. Bejelentett *Rosty* Mária választmányi tag elhalálása, egyéb kisebb ügyek elintézése után az ülés véget ért.

— **A városi számvevői állására** Maron István, Vinniczay Imre, Vida István, Almássy András és Ippér Rezső pályáztak. A kinevezés már a legközelebbi napokban megtörténik.

— **A vízvárosi kath. kör közgyűlése.** Egy évi fáradozásnak, működésnek híj képét szemléljük a vízvárosi kath. kör január 12-én megtartott közgyűlésén. Ezen virágzó kör lelkes tagjainak ünnepi hangulatát nagyban emelte s buzgalmit fokozhatta volna a kör szeretett s áldozatkész egyházi elnöke Mayer Károly apátkanonok urnak megjelenése, kinek mély tudással összeállított, közvetlenséggel előadott hatalmas elnöki megnyitó beszédei, oly jó hatással voltak évenként a tagok fogékony szíveire, — jelen alkalommal betegeskedésére való tekintetből — kimenteni kérte magát s **Stréit** Ferenc szentszéki jegyző, t. pápai káplánt, alelnököt bízta meg a helyettesítéssel. **Stréit** Ferenc alelnök midőn visszatekint a kör múltjára s a tagok jelenlegi csekély számára gondol, felveté a kérdést: honnét e közönyösség? Talán a tisztviselők nem teljesítik kötelességüket? Csalódtak talán sokan várakozásukban, mintha a kör nem nyujtana elég szórakozást? Ez nem, hanem az önszeretet az ok, mely a közjónak mindig ellensége s a társadalmi tevékenységnek pedig kerékkötője volt. Lendületes beszédének végső szavaival a közgyűlésen jelenlevőket újabb tagok toborzására szólította fel. **Kéri** Ferenc káplán, jegyzői jelentésében a kath. áldozatkész-ségről szól s a budapesti kath. nagygyűlések ügye iránt iparkodott érdeklődést kelteni s a kör tagjait abban való részvételre buzdítani. Szerinte ha többen mennének el ezen nagygyűlésekre s hallgatnák a jeles szónokok okos beszédeit, hogy mennyi teendő vár még a magyar katolikusokra, ha látnák többen az ország különböző vidékeiről egybegyűlt kath. testvérek lelkesedését mint érez ott együtt püspök és hívő, ur és szolga, gazdag és szegény, ott tanulnának lelkesedést, onnan hoznának több életrelvélőséget, a látogatásokat hallgatnák otthon a rokonok, jóbarátok, ismerősök között elbeszélve eszméinknek nagyobb teret, ügyünknek nagyobb sikert biztosítanának. A jegyzői jelentés szerint a kör helyisége egész éven át mozgalmas képet nyújtott, a felolvasások látogatottak voltak. A 12 felolvasó estélyen a tagok szórakozása s ismereteinek terjesztésére közreműködtek: Flaskár József, Mézáros Gyula (2), Almássy Ferenc (2), Tóth Ferenc, Velinszky Ferenc, Peék Gyula, Jelinek Antal, Bilkei Ferenc (2), Kéri Ferenc, Szemiér József. A kör belügyeinek elintézésére 4 választmányi gyűlés volt. A kath. nagygyűlésen a kört Stolczemberger Ferenc képviselte. A könyvtár javára tartott táncvizsgalomból 30 korona könyvek vásárlására fordított. A könyvtár 250 drb. könyvből áll. A kör tagjainak száma 156. **Raab** József pénztárnok jelentése szerint évi bevétel 793 k. 42 f., kiadás 491 k. 68 f., pénztármaradék 301 k. 74 f. A pénztárnoknak a felmentvény megadott. Mayer Károly apátkanonok elnök a kör céljaira 200 koronát ajándékozott. **Pénzes** Imre alelnök indítványára jegyzőkönyvileg köszönetét fejezi ki a kör ezen nemeslelkűségéért. Végül **Flaskár** József világi elnök a tagokat a kath. körök ügyének pártolására s felkarolására buzdította. **Langhmár** András pedig az egyházi s világi elnökök valamint a tisztikarnak egész évi fáradozásáért ékes szavakban mondott köszönetet. A közgyűlés befejezése után **Bilkei** Ferenc hitoktató felhasználva a kedvező helyzetet, rögtönzött beszédében meglepő hasonlatok s példák által a katolikusok összetartásáról oly tartalmas előadást tartott, hogy hogy az nem maradhat hatás nélkül s sokáig élénk emlékében lesz a jelen voltoknak.

— **Vízváztérés.** Szép egyházi ünnepély volt vasárnap Nagy-Perkátán. Három ifju leány tért vissza a kath. egyház kebelébe s tette le a hitvallást **Posits Mihály** esp. plebánus kezeibe. Mind a három leány **Kovács** Ferencz iparos gyermeke, kinek utódja már egy tag kivételével teljesen elhagyta Kálvin tanát.

— **Vármegyei közigazgatás.** Ma d. e. 10 órakor tartotta Fejérmegyei közigazgatási bizottsága rendes havi ülését **Fidit** Pál báró elnöke mellett. Az ülés megnyitása után az albizottságok alakították meg választás utján, melynek befe-

jeztével Huszár Ágoston alispán a közigazgatás általános menetéről tett jelentését tudomásul vette a bizottság. **Balassa** Sándor tb. főjegyző a vármegyei közközház felügyelete tárgyában felolvassa a belügyminiszter írásait, mely szerint az általános közegészségügyi felügyeletet a városi közegészségügyi hatóság gyakorolja, az ellenőrzés gazdasági s egyéb dolgokban a vármegyei közig. bizottság joga s kötelessége. E tárgy kapcsán **Huszár** Ágost alispán kéri a bizottságot, hogy néha a közközházat meglátogatván az ellenőrzést gyakorolja. Tarthatatlan állapotok képet festi a kórház igazgató főorvosa felévi jelentésében. 820 beteg vétetett fel a múlt felében, 774 bocsájtott el, meghalt 59. A jelenlegi létszám, noha a kórház 100 betegre van berendezve, 178 s így közel van az i. s. h. hogy a folytonos tisztítás folytán gyorsan szakadó, csekély ruhaneműekkel majd 100 beteg sem kezelhető rendesen. Sokkal tarthatatlanabb az állapot az elmebeteg osztályon. A tulzsufaltság miatt az igazgatóság sem morális, sem közbiztonsági szempontból nem vállal felelősséget. Elmebetegek a folyosón fekvé dide-regnek, csendes és izgatott betegek közös teremben gyógyítanak; s tarthatatlan állapotokra a bizottság felhívja a belügyminiszter figyelmét. Ugyancsak Balassa tb. főjegyző referálta Szávost Emil Hőrcsög puszta bérlo előterjesztését, melyben a járási állatorvosok hatáskörének szűkebb körre vonását kéri. Megtörtént ugyanis, hogy az ottani állatorvos egy marha elhullásánál lépénet konstátált s 40 napi zárlatot rendelt s néhány nap múlva az állatorvosi akadémián megvizsgálgák a beteg szerveket s a lépénet nem állapították meg. Kéri a gazdaközönség érdekében a tüzetesebb vizsgálatot s a körültekintőbb eljárást. **Pognár** törvényhatósági állatorvos kijelenti, hogy magánfél kérelmére ő a felülvizsgálatot mindenkor teljesíti. A többi referenciák jelentései tudomásul vétettek, egyedül **Plossk** pénzügyigazgató jelentése igényel külön intézkedést. A múlt év végéig az összes kincstári követelés volt 5.104.065 k. 60 f., befolyt 4.812.765 k. 36 f., hátralék 291.900 k. 04 f. Ideiglenes házádománosság 239, fizetési halasztás 60 esetben adatott. Feltűnést keltett a pénzügyigazgató jelentésének másik része, melyben külön intézkedést kér **Szitts** Jenő vaali főszolgabíró ellen, ki a járásában az adománkálatokkal semmit sem törődött s azokat maig sem terjesztette be. És csodák-csodája, a bizottság elrendelte a munkálatok haladéktalan betérjesztését. (Hja! a ki egy évben kétszer is aspirál képviselői mandátumra, annak korteskedni kell, nem pedig hivatali kötelességeit teljesíteni! Nem érdemelne egy kis fegyelmit?) Az ülés fél 12 órakor véget ért.

— **Iparkamari tagok** A budapesti iparkamara részéről a székesfejevári törvényhatóság mellett fennálló ipartanácsba az 1902. évre rendes tagokul Keresztes Zsigmond és Schlammdinger Alajos, póttagokul Karl István és Boros Sándor helybéli lakosok, a megyei ipartanácsba Bruck Arnold ráczalmás és Reich Alajos moóri lakosok rendes, Löwy József csákvári és Venczel István sárbogárdi lakosok póttagokul nevezettek ki.

— **Levél a szerkesztőhöz.** A szó szoros értelmében vett „legsötétebb Fejérvárról” a „tenger mellől” intézem soraimat becses lapjához, igen tisztelt Szerkesztő ur, remélvén, hogy a mit a Szerkesztő ur engedelmével elmondok, azt talán az igen tisztelt főmérnök ur is meg fogja hallani.

Mindenekelőtt szavaimat akarom megmagyarázni. Miért nevezem Székesfejevári szab. kir. ős koronázó város egy részét legsötétebb Fejérvárnak? Azért, mert többször megtörténik, mint nem, hogy 5 órakor meggyújtják az egy-két utcai lámpát és 8 órakor már elolják, talán azon bölcse elvnel fogva, hogy az öskoronázó város az ő lépteik elé világítson. Lehet ez igaz is, de hát kérjük akkor a tisztességet a fő utcán is keresni, a hol éjfél után is — szendén ugyan — de égne a lámpák. A másik kifejezésem: „a tenger mellől” szintén komoly alappal bír. Nem sósvíz, — hanem sártengert értek. Örült a lel-künk és bizonyos büszke önértet dagasztotta a keblünket, a mikor meghallottuk, hogy az Apáca-

utcat keramit-tal, vagy aszfalttal, vagy valamivel, de be fogják burkolni. De még jobban dagadna a keblünk a meghatottságtól, ha a Sarló-utczára is rávetné valaki a szeméit. Mi Isten kegyelméből élünk itt, és közlekedünk a külvilággal. A míg a nyár és őszt tart, számítunk arra, majd ha fagy, akkor meg kell hordatnunk mindent, a mit kocsival kell hozzánk szállítani, de ha a tél így csuffa tesz bennünket, mint az idén tette, hogy nem fagy, akkor aztán igazán benn vagyunk a kátyúba nyakig. Isten kísértés minálunk most arra valóalkozni, hogy valaki kocsival jöjjön be hozzánk. Először is a kerék agyig sülyed, másodsor meg nem mindenkinek van négy lóva, hogy azzal vontassa ki a szekérét. A napokban a fázó társadalomnak egy szerény sarló-utcai tagja 10 métermázsza szenet hozott. A kocsi elért a harmadik házig, ott aztán megfeneklett, hogy 6 ökör se tudta arrébb szállítani, végre is vékánként kellett az egész szenet hazakordani. Hogy a káromkodások lexikonja ezenközben szinte végkimerülésig alkalmaztatott, azt úgy is el méltóztatik képzelni. Az ős városnak sziveskedett az utca egyik szélére kövekből gyalogjárót csináltatni, könnyű ám azonban azt mondani, hogy a gyalogjáró ember menjen ott, mikor az emberiség gyengébb része az utca másik oldalára is épített házakat. Ha csak reptülő-hidakat nem csinálunk, a bennragadás veszedelme nélkül nem mehetünk odaig. Borzalommal gondolunk arra az eshetőségre, ha esetleg tűz ütne ki nálunk. Nincs földi hatalom, a mely házsorunkat megmenteni tudná.

Es mi elgondoljuk, hogy fizetünk adót ép úgy, mint a többi becsületes polgárok, mért vagyunk hát mostoha gyermekei az ős koronázó városnak, Folyamodást akartunk irni, a melyet az egész utca alairt volna. De azt mondták: nem törődik mi velünk a fészkes főlemle sem. Lehetetlen. A főmérnök úr fiatal ember, jó szíve is van, nézzem el kérjük ide mifelénk és győződjék meg, hogy csakugyan a legsötétebb ős városból és tenger mellől hangzik feleje szavunk. Higgye el, halásak leszünk érte. Tisztelettel: *egy hazafias sarló-utcai polgár.*

— **Kérelem.** A jótékony nőegylet a szegények nyomorának enyhítésére 1902. évi február hó 9-én tárgysorsjátékot rendez. A gyárvéremű közönség soha meg nem szűnő jószágához fordulva a sorsjátékhoz, tárgyak adományozására és azoknak Fittler Béláné urhölgyhöz küldését kéri, a jótékony nőegylet választmányára.

— **A felváraosi kath. kör közgyűlése.** A felváraosi kath. kör f. hó 11-én szombaton délután 5 órakor tartotta meg közgyűlését. A közgyűlést a kör egyházi elnöke, Tamás Vilmos esperesplebánus szónoki hével előadott hosszabb beszéddel nyitotta meg, melyben a kath. kör üdvös munkálkodását ismertette, mely felolvasások és az életben mindenkinek szükséges ismeretek terjesztésére szolgáló előadások által híven szolgálja a célt, melyért megalakult: a kath. szellem felébresztését, fenntartását és fejlesztését a tagok oktatását, képzését és az erők tömörítését, jók egy-sítését, hogy vállvetve, egymást támogatva munkálkodjanak a kör tagjai az egyház és társadalom javán. A megnyitó beszéd után a múlt közgyűlés és az évi jelentés olvastott fel a kör 1901. évi működéséről. Ezen jelentés szerint 1901-ben 1 közgyűlés és 4 választmányi gyűlés tartott. A tagok száma 240. A tagok szórakoztatására és önképzésére szolgáltak a lapok és a könyvtár. 8 lap és 1 folyóirat állott az olvasóközönség rendelkezésére. A könyvtár használatának megkönnyebbítésére egy III-ad könyvtárnoki állás szerveztetett; a könyvtár gyarapítására a választmány 50 k.-t utalványozott ki, 10 kötetet pedig főtiszt. **Bezöky** József fiúle plebánus úr ajándékozott a körnek, melyért a kör választmányja jkvi kivonatban szavazott neki köszönetet. Felolvasás a múlt közgyűlés óta 12 tartottat különféle tárgyakról, u. m. a munkásságról, a gazda ellenségeiről, a mezőrendőri törvényről, a gazda téli teendőiről, az alkoholizmusról, a nevelésről és a keresztény fogyasztási szövetkezetekről. A jegyzői jelentés után **Vértes** Kálmán I. könyvtárnok tette meg jelentését a könyvtár állapotáról és annak felhasználásáról, **Szeit** Mihály pénztárnok pedig a kör vagyoni állapotáról. Ez utóbbi szerint a kör bevétele volt 814-30 k., ki-

adásán 486-00 k.; pénztári maradvány 327-04 k. Fister József számvizsgáló jelentését a közgyűlés a pénztárnoknak a felmentvényt megadta és neki a pénztár pontos és lelkiismeretes kezeléseért köszönetet szavazott. Almásy Ferenc tag indítványait a könyvtár gyarapítása és a mezőgazdasági kiállításnak városunk számára való kérelmezése tárgyában a közgyűlés a választmányhoz utasította. Végül az elnök köszönetet mond a tisztikarnak és a választmányának buzgó működésükért és a tagokat összetartásra buzdítva a közgyűlést Jézus nevében bezárja; a kör részére pedig ezuttal is 10 koronát adományoz. Erre a közgyűlés az esperes-plebánus elnök étetésével feloszlott.

A fejérmegyei és székesfehérvári női közmunka-kiállítás bizottsága jan. 12-én tartotta záró és számadó ülést. Jelenvoltak: Szögyény-Marich Julia, gróf Zichy Jenő elnök, Vértessy József alelnök, Aujezdsky Adolfné, Deutsch Ignácné, Dieballa Györgyné, özv. Eisenbarth Ferencné, dr. Eisenbarth Károlyné, Fittler Béláné, Gebhard Bódogné, özv. Klein Józsefné, Lichtneckert Antalné, Maecskássy Rózsa, Nagy Ignácné, Nánessy Etel, Reé Istvánné, dr. Révy Ferencné, Schmetzer Nándorné, dr. Szabaly Józsefné, Tóth Béláné, dr. Varga Zsigmondné, Vértessy Józsefné, Vértessy Józsefné, Vörös Szilárdné, Wéber Károlyné, Wertheim Arminné, Zákits Miklósné, Alaghy Dezső, Fittler Béla, Vértessy József, dr. Czapary László titkár. Szögyény-Marich Julia elnök az ülést megnyitotta, majd a mult ülés jegyzőkönyvére hitelesített. Ezután Vértessy Józsefné a kalotaszegi varrottas irából felajánlott 10-ed részről számolt be. A kiállítás bizottsága a nevezett úrhölgynek gondteljes fáradozásaiért lelkes köszönetet mondott. A kiállítás pénztárosa heterjesztette tételenként a bevételt, melynek összege 3802 k. 45 f., a melyből a kiadások levonásával megmaradt 950 k. Ezen összeget gróf Zichy Jenő elnök ur szíves közszéggel egészítette ki 1000 koronára, hogy a maradék összeg mint alapítványi tőke kerék számmal szerepelhessen. Az ajánlat lelkes öljenezés és köszönettel fogadtatott. Fittler Béla bizottsági tag ur indítványozta, hogy az ezer korona maradék összeg itt Székesfehérvárot városi és megyeheli származású iparos tanoncok ösztöndíj-alapjaként helyeztessék el. Szögyény-Marich Julia elnök ő méltósága kijelentette, hogy *bár a kiállítást nagy részt a nőgyűlések tagjai rendezték és így a megmaradt összegre legjogosabb igényt a nőgyűlések tarthatnak, mégis ő a nőgyűlések nevében szíves készséggel járul az előbbi indítványhoz: hiszi ugyanis, hogy a nagy közönség a nőgyűlésekkel — c nemcsak lemondásuk érdekében is — kellő méltánylásban és támogatásban fogja részesíteni.* A kiállítás iratainak elhelyezésére a bizottság a Vörösmarty Kör igazgatóságát kérte föl. A kiállítási diplomák a legközelebbi napokban szétküldetnek. Gróf Zichy Jenő elnök ur bucsuszavaiban a bizottság tagjainak köszönetet mondott és buzdította őket, hogy a kiállításon örvendetesen tapasztalt irányt, különösen az izlés fejlesztését — továbbra is tartsák fenn. Az elnökök lelkes étetésével az ülés és a kiállítás rendező bizottsága feloszlott.

A kanyaró. A gyermekek rendes betegsége rohamosan terjed. A felsővárosi rész teljesen inficiálva van, a gyermekeknek csak fele jár már iskolába. Az öreg-utca, zámoly-, csutorautcairól terjed lefelé a vizivárosba.

A nagyperkátai kath. kör közgyűlése. Ezen gyűlésből, mely f. hó 12-én folyt le, új erőt meríthet a további munkára ezen körnek fáradhatatlan elnöke, Posits Mihály esp. plebánus, de a kitartásnak s kath. öntudatnak új lelket szivták magukba azok a nagyperkátai polgárok is, kik e közgyűlésen oly nagy számban résztvettek. Megtisztelve látogatásával a közgyűlést dr. Rott Nándor esztergomi theologiai tanár is, Nagy-Perkátai szülötte, a ki különben évenként tekintélyes öszszeggel ajándékozza meg a kört s így kimutatja szeretét és érdeklődését e kath. intézmény iránt. De nemcsak pénzzel ajándékozza meg, hanem megajándékozta most sokkal becsebb dologgal: gazdag lelkének kincseivel, miket ott gyűjtött az örök városban, Rómában, a hol nevelődött. Tartott a közgyűlésen egy gyönyörű beszédet, mely méltó volt a nagytehetségű ifjú pap meleg szívéhez és ragyogó tudásához. Új év kezdetével bol-

dog új életet kívánt a körnek. Ezekben a napokban — ugymond — két bölcset ringatunk: egyikben az Isten Fia, másikban az új esztendő. Az idő nem új, hanem az élet benne, az az új. Ő tehát kíván egy boldog új életet e körnek és pedig életet, mely Krisztusból fakad. Az élet nem a földből van, hanem a napugsárr és jó levegő fakaszja; már is fakad az ibolya levele, mert tavaszi nap ragyog és enyhe szellő jár. Az ember lelkének levegője és napugara a jótársaság és ezt találjuk fel a kath. körben. Itt nyerünk kath. gondolatokat, kath. meggyőződést, mely képes irányítani az életet. Ebből a körből kell kiindulnia az egész község megújulásának, keresztény restarációjának. Lelkesedve hallgatták a tagok a hévvel előadott remek beszédet s hálás szívvel mondtak érte köszönetet. A tisztviselők évi jelentései közt legvígasztalóbb képet nyújtott a kör takarékmagtáráról szóló beszámolás. A tisztán földművesekből álló községben óriási fontosságú ez az intézmény, melyet a község buzgó esp. plebánusa alapított kimutatván ezzel is, mint sok más alkotásával, hogy ismeri a kör szükségletét és hogy hol fáj híveinek legjobban. A magtárnak ma már 127 mm. gabonája van 1750 korona értékben. A magtár vetőmagot ad kölcsön s megszorult gazdáinak elenyésző csekély percentre s így nem kerülnek gazdáink azok karmai közé, a kik adtak ugyan eddig is kölcsön vetőmagot, de — uzsora volt az ára. Majd 10 új tagot vetek fel s az elnök buzdító szavakkal bezárta a gyűlést.

Meghívó. A székesfehérvári kath. legényegylet ifjusága 1902. évi január hó 26-án a „Fehér Barány” vendéglő nagytermében saját házalapja javára zártkörű táncvigalmat rendez. Belépti személyjegy 1 kor., családjegy 1 kor. 60 fill. A zenét Dankó Pista zenekara szolgáltatja. Felülfizetések köszönettel fogadtatnak s hirlapilag nyugtáztatnak. Kezdeté 8 órakor.

Malicia vagy felületesség? Lapunk egy barátjától kapjuk a következő sorokat: Tisztelt helyi lapírtásunk, a „Székesfehérvári Hírlap” ismételtén szólván a Tisza-bank szégyenletes dolgaival s a fővárosi sajtó ez ügyben tanusított furcsa viselkedéséről, már másodsor irja a következőket: „Hol vagytok Pester Lloyd, Magyar Nemzet, Budapesti Hírlap, Egyetértés, Budapesti Napló, Pesti Hírlap, Magyarország, Magyar Hírlap, Alkotmány és ti többi lapok? Minő ártatlan, semmit sem tudó, najv fővárosi zsurnalisztika!” Az egész megjegyzés helyes, aláírjuk minden sorát, bár ismerve az alijában romlott liberális fővárosi sajtót, viselkedésén mi nem esodálkozunk annyira, mint tisztelt lapírtásunk. Egyre azonban kérjük t. lapírtásunkat. Az „Alkotmány”-t ezt a „svaregelb” néppárti lapot törölje ki abból az előkelő, hazafias társaságból, nem való az oda s nem is szolgált rá, hogy oda keverjék. Ugyanis az „Alkotmány” még a „Székesfehérvár és Vidéke” attackja előtt, mult év december 19-én, a lap első helyén irt arról a tisztelt bankról és Tisza István országszerte feltűnést keltő önzetlen hazafiságáról; jó erős négy hasabon át szellőztetve a konzorcium manipulációt. E téren tehát egy a Sz. és V., mint a Sz. H. csak epigonok az Alkotmány mellett. A néppárti sajtó nem paktál, nem gseftel, mint a tisztelt társaság többi elsorolt tagjai, s azért, hogy t. lapírtásunk ezekkel egy kalap alá veszi, az csak felületesség, vagy maliciából származhatik. Mivel az utóbbit nem tételezzük fel, kérjük az elsőből származott hibát kireparálni.

A székesfehérvári Polgári Dalkör választmányának f. évi január hó 8-án tartott ülésének határozata folytán értesítettnek az igentisztelt működő urak, hogy a legközelebbi tanóra f. hó 14-én fog megtartatni, melyre ezennel meghívatnak és pontos megjelenésre felkérletnek. Egyuttal felkérletik a nagyérdemű közönség, ha netán valaki óhajtana a dalkörbe mint működő tag felvétetni, sziveskedjék a fenti napon, vagy bármely tanórán a „Dalkör” helyiségében (elemi leányiskola tornaterme) jelentkezni. — A „Polgári Dalkör” Elnöksége.

INSTRUKTORNAK ajánl szerkesztőségünk egy egyetemi hallgatót, aki szerény konoráriumért hajlandó órákat adni. Címe nálunk megtudható.

SZÍNHÁZ.

1902. január 11.

A gésák. Operett. Régen láttunk már ilyen szép számú, distingvált közönséget a színházban. Ünnepegni jöttek a Szalóczy Irén jutalomjátékára. Elhalmozták virágokkal és élvezték a játékát avval a gyönyörűséggel, ahogy a kedvencekét szokás. Szalóczy rá is szolgált a szeretet és elismerés e kedves lüntetésére, mert művészi játéka, ma már tiszta hangja, pazar, de azért izléses toalettjei kellemes összhangban lévén, az üdeseget színet varázolták ez elcsépett darabra. A többi szereplők is könnyedén, ügyesen mozogtak mellette. A másik Irén, de genere *Huckstádt* is megmutatta Mímóza szerepében, hogy tud ő kedves is lenni, ha akar: mozdulataiban szokatlan elevenséget, hangjában egyöntetűséget tapasztaltunk. Igazán szeretnénk róla többször is így írni, ami azt jelentené, hogy odaadó buzgalommal veti latba a tehetségét, *Ferenczy, Kovács* és *Arnyay* jól alakítottak. *Tisztay* igen sokszor fakasztotta jóízű kacagásra a közönséget. Eredeti módon pityergett mikor elkötyavetyélték a teásboltját. Ha *Tisztay* nyolcvanasztendős lenne, elmondhattuk volna, hogy jó az öreg a háznál, mert az egyik karének alatt ő figyelmeztette barátságos oldalbaütéssel *Deacsényi Juliskát* a következő figurára, mikor ugyanis a gavallérokat kellett megkerülni. *Dulich* Mariska igen csinos Juliette volt. *Kalmár* is erősen kapaszkodott az *Alberti Verner* felső régióiba.

1902. január 12. Este.

A sárga csikó. Népszínmű. Elvezetés előadásban láttuk ma ezt az örökbecsű darabot. *Ferenczy* művészi játékával, remek nőiával egész estére elhódította a közönség szívét, *Halmayné, Halmay* és *Déry* nagy hűséggel, szépen játszottak. *Kovács* kitünő pusztabíró volt. *Arnyay* helyes fölfogással, nagy szerencsével öntött életet a cigányprímás szerepébe. Csodálatos, hogy *Pásztor Margit* neve nem szerepelt ma a színlapon. Igaz ugyan, hogy még egyszer sem láttuk fellépni, de megszoktuk már, hogy neve azért hűségeseen ott figurál a többi között.

Tisztay jutalomjátéka csütörtök, jan. 16.

Ide figyelmezzünk fiatalok, vének, *Tisztay Miskáról* csendül most az ének. Aranyos jókedvén de sokat mulattunk, Bolondos tréfaín de sokat kacagtunk. Jutalomjátéka csütörtökön lenzen. Ekkorra mindenki jó hely után nézzen; Mert ha fele jön is, akik őt szeretik, Még az spárgán lóggó csillárt is ellepik.

Szól

Coaksz!

Alulírt légszeszgyári igazgatóság a legjobb minőségű sziléziai darab köszémből előállított

Coakszának

métermázsáját 4 koronáért a légszeszgyárban ajánlja.

Utalvány ugy a székesfehérvári kereskedelmi bankban, mint a légszeszgyárban váltható.

Székesfehérvári légszeszvilágítási társulat igazgatója:

M R A Z V.